

Τα *reality shows* του ΠΑΣΟΚ

Maria Seferou

Από τη νύχτα της 16^{ης} Σεπτεμβρίου του 2007 και για ένα μήνα τώρα γινόμαστε μάρτυρες μιας θλιβερής έως γελοίας αντιπαράθεσης για την ανάδειξη του νέου προέδρου του ΠΑΣΟΚ με κριτήρια κάθε άλλο παρά πολιτικά. Οι δύο επικρατέστεροι υποψήφιοι αρχηγοί έχουν αποδυθεί σ' έναν επίπονο εσωκομματικό προεκλογικό αγώνα για την επικράτησή τους, έναν αγώνα, όμως, στον οποίο το μόνο που δεν αναδεικνύεται είναι οι διαφορετικές πολιτικές προτάσεις των υποψηφίων. Έτσι, στις 11 Νοεμβρίου 2007, ο ψηφοφόρος καλείται να ψηφίσει για το νέο πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ με γνώμονα το συναίσθημα και τίποτα περισσότερο.

- «Ποιος μου αρέσει περισσότερο σαν φάτσα;»,
- «Ποιος μπορεί να επιτίθεται καλύτερα στη Νέα Δημοκρατία;»,
- «Υπονόμισε άραγε ο Βενιζέλος το Γιώργο Παπανδρέου κατά τη διάρκεια των τρεισήμισι ετών που ήταν στην αντιπολίτευση;»,
- «Ρωτήθηκε ο Βενιζέλος για την επιλογή της Φώφης Γεννηματά στο ψηφοδέλτιο της Επικρατείας; Και αν ρωτήθηκε, γιατί, ως συνταγματολόγος, δεν ενημέρωσε για το ασυμβίβαστο; Αν δεν ρωτήθηκε γιατί δεν το πληροφορήθηκε παρασκηνιακά ώστε να το αποτρέψει έγκαιρα;»,
- «Έπρεπε ή δεν έπρεπε ο Βενιζέλος να κάνει τη δήλωση το βράδυ των εκλογών στο Ζάππειο;»,
- «Έχασε πόντους με αυτή τη βιασύνη; Τι έδειξε αυτή η βιασύνη; Μήπως έδειξε ότι ήταν προετοιμασμένος και άρα είχε 'δουλέψει' για την ήττα του ΠΑΣΟΚ;»,
- «Ποιανού αμαρτίες πλήρωσε ο Γ. Παπανδρέου εκτός από τις τάχατες ανύπαρκτες δικές του; Εκείνες της κυβέρνησης Σημίτη, το 'δαχτυλίδι' του οποίου ευχαρίστως αποδέχτηκε το 2004, ή αυτές των εσωκομματικών υπονομευτών του κατά τα τελευταία τρεισήμισι έτη που το ΠΑΣΟΚ ήταν στην αντιπολίτευση;»,
- «Πόσο 'παπανδρείκός' ήταν ο Βενιζέλος κατά τη διάρκεια του έπους του μύθου Ανδρέα Παπανδρέου; Πολύ; Ολίγον; Πόσο στάθηκε στο πλευρό του κατά το "βρώμικο πόλεμο" του 1989-2001;»,
- «Γιατί ζήτησε κάποτε ο Γιώργος Παπανδρέου από τον 'αείμνηστο' πατέρα του να παραιτηθεί; Για λόγους υγείας ή λόγω του διασυρμού του μπαμπά με επίκεντρο το σκάνδαλο Κοσκωτά και την προκλητική ιδιωτική του ζωή;»,
- «Γιατί ο Γ. Παπανδρέου είχε αποδεχτεί το αντιδημοκρατικό 'δαχτυλίδι' της εξουσίας- 'σταυρό του μαρτυρίου' κατά τον ίδιο - το 2004;»,
- «Γιατί ο Βενιζέλος τότε δεν είχε καταγγείλει τη διαδικασία της απαράδεκτης διαδοχής με 'δαχτυλίδι', φτάνοντας εν ανάγκη μέχρι παραίτησης από το κόμμα;» κλπ., κλπ.

Σε αυτά και σε άλλα παρόμοια απολίτικα ερωτήματα που αφορούν μόνο το παρελθόν καλούνται να απαντήσουν οι υποψήφιοι στα τηλεοπτικά παράθυρα. Πραγματικά οι τηλεοπτικές αυτές 'συζητήσεις' δεν υστερούν σε τίποτα από τα πιο δημοφιλή *reality shows*! Εμπεριέχουν σε άφθονη δόση και το παιδαριώδες και το τραγικό και το γελοίο... Προσωπικά δεν γελάω αλλά θλίβομαι από την αποφυγή παρουσίας διαφορετικών και συγκεκριμένων πολιτικών προτάσεων των υποψηφίων προέδρων του

ΠΑΣΟΚ, και πολύ απογοητεύομαι από την ανυπαρξία πολιτικών ερωτήσεων από τους δημοσιογράφους. Για άλλη μια φορά επιβεβαιώνεται ότι σε τούτο τον τόπο είμαστε πολιτικά και δημοκρατικά ανώριμοι, τουτέστιν βρισκόμαστε σε νηπιακή ηλικία, παρ' όλου του ισχυρισμούς περί του αντιθέτου.

Το κωμικοτραγικό είναι ότι τόσο ο Γ. Παπανδρέου όσο και ο Ε. Βενιζέλος, αντί να ατενίσουν το από πάσης άποψης κρίσιμο μέλλον και να σχεδιάσουν την πολιτική τους, λαμβάνοντας σοβαρά υπ' όψη τα καινούργια κοινωνικά προβλήματα και τα ευρωπαϊκά και γεωπολιτικά δεδομένα, αλληθωρίζουν προς το παρελθόν και νοσταλγούν τις παλιές δόξες του 48% του ΠΑΣΟΚ (εκλογές 1981), όταν ο λεγόμενος «Υπαρκτός Σοσιαλισμός» δεν είχε ακόμη καταρρεύσει κι ο Ανδρέας Παπανδρέου θριάμβευσε με το ελπιδοφόρο σύνθημα «Αλλαγή» και με το απατηλό και λαϊκίστικο «*ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο!*» Νοσταλγούν ακόμη και το 46,88% του 1993 όπου ο λαός ήταν συναισθηματικά φορτισμένος υπέρ του Α. Παπανδρέου λόγω του φιάσκου της κατ' ευφημισμόν «*Κάθαρσης*» και της κωμικοτραγικής «*Μητέρας των Δικών*», όπου, άκουσον, άκουσον, η 'επάρατη' Δεξιά είχε επιχειρήσει το ασυγχώρητο αμάρτημα της ποινικοποίησης της πολιτικής ζωής και τη σπύλωση ενός άλλου Μεσσία!

Το κωμικό είναι ότι ο αδιάβαστος (;) ή λαϊκιστής Ε. Βενιζέλος αναφέρεται με νοσταλγία και σε κάποιο 47% που είχε, λέει, πάρει κάποτε και ο "εκσυγχρονιστής" Κ. Σημίτης. Το επαναλαμβάνει αυτό σε κάθε ομιλία και σε κάθε τηλεοπτική του συνέντευξη, λες και έχει κολλήσει η βελόνα, και κανείς δεν τον διορθώνει! Δε βαριέσαι, ο λαός, ακόμη και οι δημοσιογράφοι, έχουν αδύνατη μνήμη. Η αλήθεια είναι ότι το 1996 το ΠΑΣΟΚ του Κ. Σημίτη κέρδισε με **41.49%** και **162** έδρες, ενώ το 2000 κέρδισε με **43.79%** και **158** έδρες.

Έτσι λοιπόν, με τα μάτια στραμμένα προς τη σκιά του μακαρίτη πια ιδρυτή του ΠΑΣΟΚ, ο μεν Γ. Παπανδρέου αυτοδικαίως κερδίζει πόντους ως γόνος ενός μεγάλου της πολιτικής με τον οποίο η βάση του ΠΑΣΟΚ είναι συναισθηματικά ταυτισμένη, ο δε Ε. Βενιζέλος, ελπίζοντας κι αυτός με τη σειρά του να κερδίσει συμπάθειες και ψήφους, υπενθυμίζει πόσο ο ίδιος είχε σταθεί στο πλευρό του Α. Παπανδρέου όταν κάποιοι ακόμη και μέσα από το ΠΑΣΟΚ το πετροβολούσαν, και όταν ακόμη και ο ίδιος ο γιος του ζητούσε παραίτηση!

Έτσι λοιπόν, ένα μήνα μετά τις Βουλευτικές εκλογές της 16^{ης} Σεπτεμβρίου του 2007, και οι ψηφοφόροι του ΠΑΣΟΚ, που καλούνται να ψηφίσουν για πρόεδρο του 'κινήματος' στις 11 Νοεμβρίου, δεν έχουν ιδέα για το πού θα στρέψουν το (ψευτο)σοσιαλιστικό καράβι αν κερδίσει ο α' ή ο β' υποψήφιος. Κεντρο-αριστερά, αριστερότερα ή αριστερότατα; Όχι βέβαια και πως ανησυχούν γι' αυτό, αφού έτσι κι αλλιώς, ακόμη και να γνώριζαν τις πολιτικές των υποψηφίων (πολιτικές που ούτε οι ίδιοι οι υποψήφιοι πρόεδροι δεν γνωρίζουν...), πάλι με συναισθηματικά κριτήρια θα ψήφιζαν... Αυτοί είμαστε, και *πώς να το κρύψουμε άλλωστε;* Με το συναίσθημα προσπαθούμε να φέρουμε στην εξουσία πολιτικούς με ικανότητες αλχημιστή που με μαγικό ραβδί θα λύσει τα ενδημούντα προβλήματα ενός λαού που είναι εθισμένος να πιστεύει στα θαύματα... Κατά τ' άλλα, σε τούτη την περίπτωση, δεν ισχύει το «*άλλοι έχουν τ' όνομα κι άλλοι τη χάρη*» αφού εδώ τόσο το όνομα όσο και η χάρη συγκεντρώνονται στο ίδιο πρόσωπο. Ποιος λοιπόν τολμάει να περιμένει εκπλήξεις;